

τι καὶ θέλοντες νὰ ἔχωμεν τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν ἐνημερωτέρους εἰς τὰ γεγονότα τῆς ἐβδομάδος ἀπεστείλαμεν εἰδικὸν ἀνταποκριτὴν διὰ νὰ μάθει ἔαν τῷ ὄντι κατέλυσαν τὰς ἀρχὰς καὶ τίνα μέτρα ἔλαβον οἱ κάτοικοι ἀπέναντι τῶν ἐπαναστατῶν. Χάρις εἰς τὴν συγκοινωνίαν τῆς πατριδος μας χθὲς ἐλάβομεν τὸ ἐπόμενον τηλεγράφημα :

Σύνταξιν Ἀστέος

Καστρί 26 Δεκεμβρίου 1887.

Ὁ Βουλευτὴς Κοντογιάννης συνήγαγε χωρικοὺς πρὸς στάσιν. Ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχον ἐνταῦθα ἀρχαὶ τὰς ὁποίας νὰ καταλύσωσι, οἱ χωρικοὶ ἠναγκάσθησαν ἐκ τῆς πείνης νὰ καταλύσωσι τὴν τεσσαρχκοσίην. Ἀπαντες οἱ ἔμποροι ἔλαβον τὰ μέτρα τῶν κατὰ τῶν ἐπαναστατῶν, θὰ συνέβαινε δὲ ἀφεύκτος ρῆξις ἔαν δὲν εὕρισκετο ἐνταῦθα τυχαίως νὰ τοὺς διαλύσῃ εἰς χημικὸς. Μετὰ τὰ κατορθώματα ταῦτα ὁ κ. Κοντογιάννης ὠνομάσθη Καστριώτης ἢ Σκενδέρμπεης.

Διὰ τὸ ἀκριβὲς

Ι. Λεαρχίδης

ΜΑΡΣΛΑΙΝ

Μαρσλαίν, ὁ παρισινώτατος καὶ δημοτικώτατος ἰδιοκτήτης τῆς Vie Parisienne ἀπέθανεν ἐσχάτως συνεπεία καρδιακοῦ νοσήματος ἐν ἡλικίᾳ πενήτηκοντα καὶ ἑννέα ἐτῶν.

Τὸ ἀληθὲς αὐτοῦ ὄνομα ἦτο Πλανά. Δύναται τις νὰ εἴπῃ περὶ αὐτοῦ, ὡς ἐλέχθη περὶ τοῦ Δορέ, ὅτι ἐγεννήθη «μὲ τὸ μολύβι ἐπὶ τὸ χέρι.» Ὡς ὁ Δορέ, ἔτυχε καὶ οὗτος ἐξαίρετου παιδείας, τῆς ὁποίας τὰ ἴχνη διεκρίνοντο ἐκαστοτε ὑπὸ τὸ πνεῦμα τῶν σχεδιασμάτων του. Τὰ πρῶτα αὐτοῦ δοκίμια ἔδωκεν εἰς τὴν Journal Amusant, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐργάσθη μέχρι τοῦ 1862, ὅτε ἱδρύσας τὴν Vie Parisienne. Ἐκτοτε τὸ ὄνομά του ὑπῆρξεν ἀχώριστον τῆς ἐφημερίδος του, καὶ ἀπετέλεσε μίαν ἔννοιαν, ὡς εἰπεῖν, μετ' αὐτῆς, ὡς τὸ ὄνομα τοῦ Βιλλυμεσάν μετὰ τοῦ Φιγαρό. Ἡ δὲ ἀφήγησις τοῦ σταδίου, ὅπερ διέτρεξε τὸ κατ' ἐξοχὴν παρισινὸν καὶ χαριτωμένον ἐκεῖνο φύλλον, εἶνε ὡς ἂν ἀφηγηταὶ τις τὸν βίον τοῦ Μαρσλαίν.

Ἡ Vie Parisienne, ἱδρυθεῖσα κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1862, συνεπλήρωσε κατὰ τὸν παρόντα μῆνα τὸ 25ον ἔτος ἀπὸ τῆς ὑπάρξεως αὐτῆς. Δὲν ὑπάρχει παράδειγμα ὁμοίας μακροβιότητος ἐν τοῖς χρονικοῖς τῶν καλλιτεχνικῶν καὶ εὐτραπέλων φύλλων. Ἡ Vie Parisienne κατέχει μετὰ τούτων, ἦν καὶ ἡ Ἐφημερίς τῆς Γαλλίας θέσιν μετὰ τῶν πολιτικῶν φύλλων.

Αἱ ἐφημερίδες ἐν Παρισίοις, καθ' ἃ ἐσχάτως ἔγραφε παρισινὸς τις χρονογράφος, ἀκολουθοῦσι τοὺς αὐτοὺς οὓς καὶ τὰ δραματικὰ ἔργα καὶ τὰ βιβλία νόμους. Ἐξαρτᾶται, κατὰ

τὸ πλεῖστον, ἐκ τῆς «ἀδεσποινίδος ρεκλάμας.» Ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην, ὅσον ἀφ' ἐνός ὁ τίτλος τῆς Vie Parisienne ἐθεωρήθη ὡς ἀληθινὴ ἀνακάλυψις, τόσον ἀφ' ἑτέρου αἱ ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς σελίδος τοῦ φύλλου γελοιογραφίαι ἐν ταῖς ὁποίαις ἀπεικονίζετο ὁ παρισινὸς βίος ὑπὸ τὰς μυρίας ἀπόψεις του, εὐφυνέστατον ἐπινόημα, ἐπέδρασεν ἀριστα ἐπὶ τῶν τυχῶν τῆς νέας ἐφημερίδος. Οὐδ' ἦτο ἀνάγκη νὰ στρέψῃ τις τὴν σελίδα, ὅπως παρακολουθήσῃ τὸν βίον τοῦτον ἀκαταπαύστως παικιδόμενον, εἰς τὸ Δάσος, εἰς τὸ θέατρον, εἰς τὴν αἴθουσαν, εἰς τὸν χορόν, εἰς τὸ ἵπποδρόμιον, εἰς τὸ κυνήγιον, εἰς τὴν ἐξοχὴν, εἰς τὴν θάλασσαν εἰς τὸ κομμωτήριον, εἰς αὐτὸν τὸν ναόν. Ἐπήρκει τὸ θυμηδέστατον προαίμιον τῆς ποικιλοπράκτου κωμωδίας. Διὰ ταῦτα καταπληκτικὴ ὑπῆρξεν ἡ ἐπιτυχία τοῦ φύλλου καὶ κατὰ τὴν περίοδον τῆς αὐτοκρατορίας, καὶ μετὰ τὸ 1870, ὅτε, παρὰ τὴν ἐπαισθητὴν μεταβολήν, κατὰ τὸ φαινόμενον καὶ, ἥτις ἐσημειώθη εἰς τὰ ἥθη καὶ τὴν φιλολογίαν τῆς ἐποχῆς, ἡ Vie Parisienne ἐτήρησε τὴν ἀκμὴν της.

Τὴν ἐπιτυχίαν αὐτῆς ἡ ἐφημερίς τοῦ Μαρσλαίν ὀφείλει ἐν πρώτοις εἰς τὸ ἀνώνυμον τῶν συντακτῶν της, ὅπερ ζωηρῶς ἐξηρέθειζε τὴν περιέργειαν. Ἐκάστη ὑπογραφή ἦτο ὡς ἐν κίνημα προσφερόμενον εἰς τοὺς ἀναγνώστας της πρὸς λύσιν. Μεταξὺ τῶν συνεργατῶν αὐτοῦ ὁ Μαρσλαίν κατηρίθμησε καὶ τινὰς ἀνήκοντας εἰς τὴν ὑψηλοτάτην κοινωνίαν τῶν Παρισίων, ὑπὸ τὰ ψευδώνυμα δὲ τῶν συντακτῶν πῶσα διαδοχικῶς ἐκρύβθησαν ὀνόματα εὐκλεισεστάτων συγγραφέων, ὅποιοι ὁ Ἀμποῦ, ὁ Ταίν, ὁ Ἀλεβύ, ὁ Meilhac, ὁ Σαρδου, ὁ Κλαρετί, ὁ Δρόζ, ὁ Σαρσκι, καὶ πλεῖστοι ἄλλοι. Ὁ πολὺς Ζολὰ ὑπεγράφετο ἀπλῶς Ζολὰ, καὶ τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ τὸ ὄνομά του ἐπερνοῦσεν... ὡς ψευδώνυμον.

Μόλις ὁ Μαρσλαίν ἤρχισε νὰ αἰσθάνηται προχωροῦν τὸ γῆρας καὶ νὰ ἀπειληται ὑπὸ τῆς παρακμῆς, παρετήρησε συγχρόνως, ὅτι ἡ ἐφημερίς του ἦτο πεπλάσμενη ὑπὲρ τὸ δέον κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν του, καὶ ὅτι ἡ εἰκὼν ἐκεῖνη εἶχε καταστῆ σκιά τοῦ πάλαι ποτὲ Μαρσλαίν. Τότε ἔσχε τὸ θάρρος νὰ παραιτηθῇ τὴν διεύθυνσιν ἀνέλκων νέοι ἄνθρωποι, καὶ νέος χυμὸς ἐχύθη ἐν τῷ φύλλῳ ὑπὸ στρατιᾶς δημοσιογράφων καὶ καλλιτεχνῶν νεωστὶ ἐστρατολογημένων ἐκ τῶν ἀκμαιοτέρων. Ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦ Μαρσλαίν παραμένει ἀναποσπᾶτως συνδεδεμένον μετὰ τῆς Vie Parisienne, καὶ πλεῖσται γελοιογραφίαι του καθιστῶσι τὸ ὄνομά του διάσημον.

Γιοπανάιους

ΤΟΥ ΑΣΤΕΟΣ

τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ ἐκδοθῇ ἐκτάκτως καλλιτεχνικῶς τὴν ἡμέραν τῆς πρωτοχρονιάς. Θὰ περιέχῃ εἰκόνας χρωματιστάς, πρωτότυπον μουσικὴν σύνθεσιν τοῦ διαπρεποῦς Ἑλλήνου μουσουργοῦ

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΣΑΜΑΡΑ

συνταχθεῖσαν ἀποκλειστικῶς διὰ τὸ Ἄστυ ἐπὶ στίχων τοῦ φίλου μας κ. Ἰωάννου Καμπούρογλου. Ἐκτὸς τούτων θὰ περιέχῃ ποιήματα αὐτόγραφα καὶ ἄλλην ὕλην ἐκτάκτως τερπνὴν.